

piccolo

Hotel Miacís

คาซูโอะ ฟุรุอิ เขียน

ที่พักกลางหุบเขา สำหรับเหล่ามนุษย์ผู้หลงทาง

อังสนา รัตนาภิระภากร แปล

山亭ミアキス

ให้พนักงานแมวก่อน
ตอบแทนคุณอย่าง "สาสม" ดูลี

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ที่พักกลางหุบเขา
สำหรับเหล่านักชิมผู้หลงทาง
山亭ミアキス

คาซึเอะ ฟุรุอุจิ

เขียน

อังสนา รัตนาประภากร

แปล

ตอนที่ไปหอสมุดตอนปลายฤดูร้อน มีเรื่องแปลกประหลาดอยู่เรื่องหนึ่ง
พอหยิบหนังสือที่มีหน้าปกเป็นแมว
ก็เจอบทกลอนชื่อว่า “แพงเกอร์แมวขาว” โดยบังเอิญ
— คาซึเอะ ฟุรุอุจิ

การอ่านดีจากรากหญ้าสู่ฟ้า

ที่פקกลางหุบเขาสำหรับเหล่านุขยผู้หลงทาง 山亭ミアキス

p/coco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

SANTEI MIACIS

© Kazue Furuuchi 2021

First published in Japan in 2021 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo. Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo through TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การห้าา ดัดแปลง เผยแพร่ ไม้มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6314-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ ฐะณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศตกร วัฒนสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระขอ

บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการ พิมพ์ชนก ศิริวรรณแก้ว • ผู้จัดการฝ่ายผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิ่น

ออกแบบปกและรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ จีรนัยณ์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร วรรณวี

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวระขอ

ฝ่ายการตลาด ชนมณ วังทิพย์, ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรสรณ์ มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

ญี่ปุ่นมีตำนานเล่าขานเกี่ยวกับ “เนโกะมากะดาเกะ” หรือก็คือ
ที่ที่พวกแมวจรมารวมตัวกันเพื่อฝึกฝนวิชาปีศาจ เนโกะมากะดาเกะ
ดำรงอยู่มาหลายยุคสมัย ผ่านเปลี่ยนรูปร่างหน้าตาและสถานที่ที่ปรากฏ
ไปเรื่อย ๆ แต่จุดประสงค์นั้นไม่แปรเปลี่ยน นั่นคือเฝ้ารอกเหล่ามนุษย์
ผู้หลงทาง เพื่อจะมอบ “บทเรียนอันสาสม” ให้

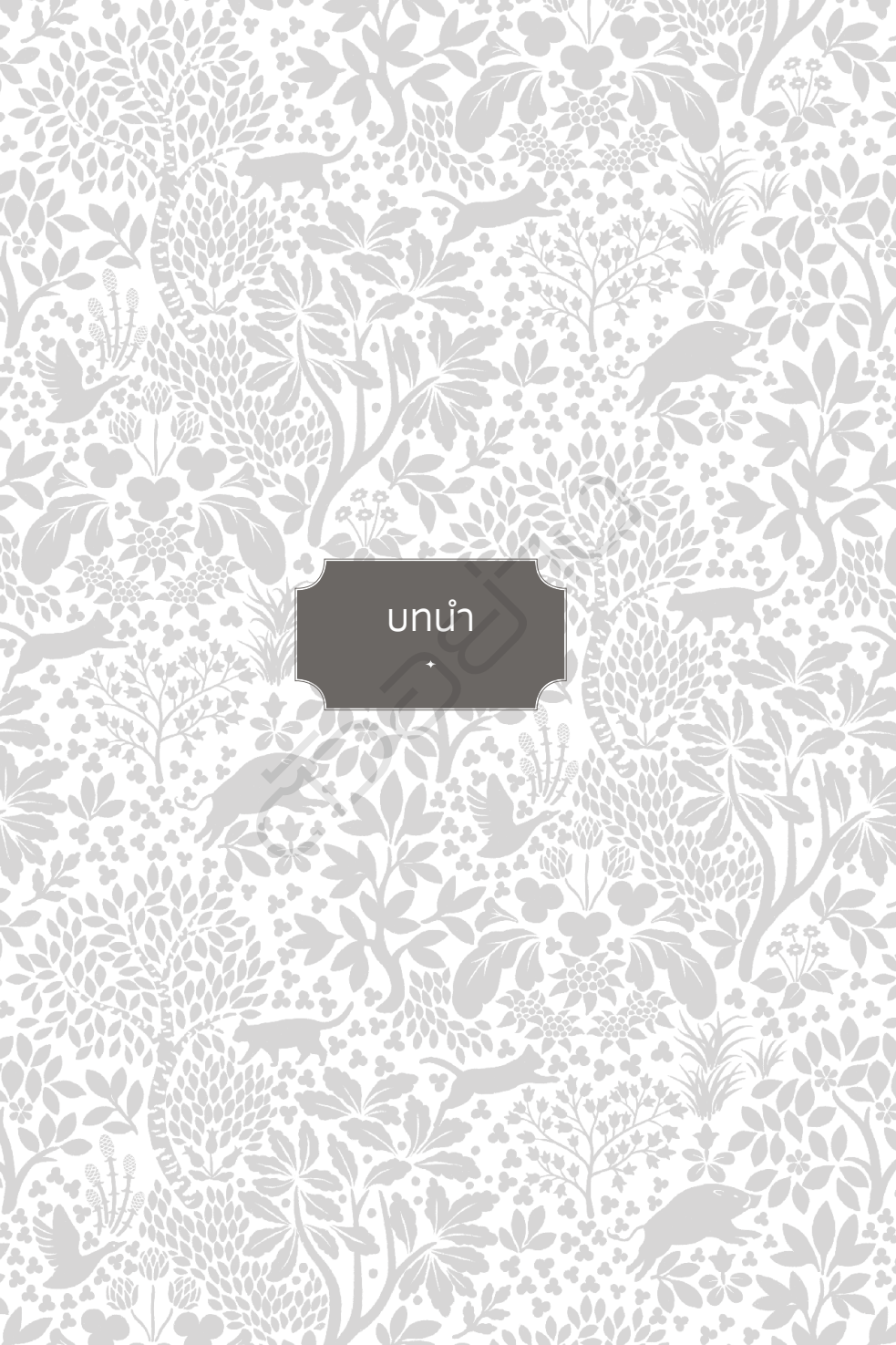
เรื่องราวของผู้คนที่ใช้ชีวิต “สีเทา ๆ” ซึ่งไม่อาจตัดสินได้ว่าดี
หรือเลว ขาวหรือดำ จนถูกที่พักกลางหุบเขาประหลาดดึงดูดเข้ามา
ที่พักแห่งนี้มีพนักงานประหลาด เสิร์ฟอาหารเลิศรส บรรยายกาสดงงาม
พร้อมเรื่องเล่าพิศวงเกี่ยวกับตำนานของแมวจากที่ต่าง ๆ ทั่วโลก แต่
ในท้ายที่สุดผู้คนก็อาจจะเจออะไรบางอย่างที่ไร้คำอธิบาย...

เมื่อชีวิตดำเนินมาถึงจุดหนึ่ง คุณย่อมพบว่าบางอย่างที่เป็น
ต้องทำโดยไม่ได้รับรู้ก็เห็นด้วยเต็มร้อย หรือเป็นสิ่งที่สั่นคลอนความเชื่อ
ในจิตใจ จนบางครั้งต้องเก็บมาคิดทบทวนและใคร่ครวญกับตัวเอง
อย่างหนัก แต่จนแล้วจนรอดชีวิตก็ยังต้องดำเนินต่อไป ทั้งไว้เพียง
ปริศนาซีดจางและมุมมองต่อโลกแบบใหม่ ไม่แน่ว่าวันใดวันหนึ่งคุณ
อาจจะหลงทางเข้าไปที่ “ที่พักกลางหุบเขา” แห่งนี้แล้วที่นี้จะเปลี่ยนชีวิต
คุณไปตลอดกาลก็เป็นได้

สารบัญ

บทนำ	2
บทที่ 1 หญิงผู้บีบให้ผู้อื่นลงแข่ง	11
บทที่ 2 ชายผู้หลบหนี	65
บทที่ 3 หญิงผู้ต่อต้าน	111
บทที่ 4 เด็กหนุ่มที่หลบซ่อน	161
บทที่ 5 ผู้หญิงที่แบกรับ	209
บทส่งท้าย	262
ส่งท้ายจากผู้แปล	270
เกี่ยวกับผู้เขียน	273
เกี่ยวกับผู้แปล	274

บทนำ

ท้องฟ้าโปร่งใสทั่วทั้งผืน ไม่มีเมฆลอยอยู่สักก้อน
สิ่งที่ทอดยาวอยู่ใต้แสงแดดร้อนแรงก็คือทะเลยางมะตอยยาว
สุดลูกหูลูกตา บนยางมะตอยสีเทาซึ่งถูกขีดแบ่งช่องด้วยเส้นสีขาว
มีรถยนต์นั่งส่วนบุคคลจอดอยู่ประปรายเหมือนกับเรือท้องแบนที่ลอยอยู่
บนคลื่น

ลานจอดรถพื้นราบขนาดใหญ่ในเมืองใหญ่ของต่างจังหวัด
ด้านในนั้นมีศูนย์การค้าตั้งตระหง่านอยู่หลายประเภท เช่น
ช้อปปิ้งเซ็นเตอร์ เกมเซ็นเตอร์ ร้านอาหาร

แมวตัวหนึ่งมองลงมาจากลานจอดรถไร้ผู้คนนั้นจากบนต้นการบูร
ซึ่งมีอยู่เพียงต้นเดียว เป็นแมวโตเต็มวัยมีดวงตาสีทองคล้ายอำพัน ขน
สีดำสนิทไร้สีอื่นปะปนเงางามเป็นประกายยามต้องแสงแดดยามบ่าย

ครู่ต่อมาก็แว่วเสียงเครื่องยนต์ ก่อนจะมีรถตู้สีดำวิ่งเข้ามา รถตู้
สกปรกที่เต็มไปด้วยรอยขีดข่วนแล่นเข้ามาอย่างรวดเร็วแล้วจอดกึก
ในช่องว่างที่มีสัญลักษณ์รถเข็นวางไว้ซึ่งอยู่ใต้ต้นการบูรพอดี

ประตูฝั่งคนขับเปิดออก ผู้ชายผมสั้นย้อมสีทองปรากฏตัวขึ้น

จากนั้นหญิงสาวไ้ผมยาวสีน้ำตาลจนถึงเอวก็ลงมา

“นี่ ตรงนี้เป็นช่องจอดพิเศษไม่ใช่หรอ...”

ชายร่างสูงหันมองผู้หญิงที่กระซิบเสียงเบาอย่างหวาดๆ แหวดตานั้นทำหญิงสาวตัวแข็งทื่อด้วยความตกใจ

“ก็บอกแล้วไงว่าตรงนี้นะใกล้เกมเซ็นเตอร์มากที่สุด”

ผู้ชายพูดเสียงดังด้วยน้ำเสียงข่มขู่

“ส่วนใหญ่อานจอดก็โล่งจะตาย จอดตรงไหนก็เหมือนกัน ใจแล้วอย่ามาพูดอะไรไม่เข้าท่าหน่อยเลย”

“ขอโทษ...”

หลังจากพิมพ์บาเบๆ ผู้หญิงก็เอื้อมมือไปที่ประตูรถด้านหลัง

“นี่!”

ผู้ชายตะคอกขัดผู้หญิงที่กำลังจะเปิดประตู

“จะทำอะไรของเธอนะ น้ารำคาญจะแย่ ปล่อยให้นอนไปแบบนี้นั่นละ”

“แต่ว่า”

ผู้หญิงดูร้อบนขึ้นมานิดๆ

“ถ้าปล่อยให้นอนแบบนี้อาจจะเป็นฮีตสโตรกได้นะ...”

“หา? พูดบ้าอะไรของเธอ”

ผู้ชายยื่นหน้าใกล้ใบหน้าผู้หญิง

“ฉันอุตส่าห์ใส่ใจจอดได้เริ่มต้นไม้ให้แล้วไง แต่เธอก็เอาแต่บ่นช่องจอดพิเศษเฮย อะไรเลย”

“อะ...ขอโทษ”

“ถ้ากลับเร็วก็ไม่มีปัญหาหรอก ตอนนี้เดือนอะไรละ จะเข้าตุลาคมอยู่แล้วเว้ย ตุลาคมก็ฤดูใบไม้ร่วงนะ ใบไม้ร่วงหนาวแล้ว เธอนะ

โงเง่ลั่นดี คนโง่ก็หุบปากไป ทำตามที่ฉันบอกก็พอ”

พุดจบ ผู้ชายก็ใช้ฝ่ามือตบศีรษะผู้หญิงอย่างแรง ได้ยินเสียงดัง
ปึก

ใบหน้าที่ซีดอยู่แล้วของผู้หญิงกลายเป็นสีหน้าว่างเปล่าทันที
ที่โดนตบ

“เข้าไปได้แล้ว ปล่อยไว้แป๊บเดียวไม่เป็นไรหรอก พอให้ไป
บ้านเพื่อนตอนเล่นเกมก็ไม่มีสมาธิ ถ้าให้เดินเฟ้นผ่านอยู่คนเดียว
เดียวก็โดนยายแกล้งมาด่าอีก”

ผู้ชายหมุนตัวกลับแล้วออกเดินมุ่งหน้าไปยังศูนย์การค้า หญิงสาว
ยืนนิ่งอยู่อย่างนั้นโดยไร้คำพูดอยู่ครู่หนึ่ง...

“เร็วเข้าสิ!”

พอโดนตะโกนแรงก็เดินตามหลังผู้ชายไปด้วยท่าเดินเก้ ๆ กัง ๆ

แมวดำที่เฝ้ามองตั้งแต่ต้นจนจบได้กึ่งไม้ลงมามาตามลำต้นการบูร
อย่างคล่องแคล่ว ระหว่างนั้นก็ชะโงกมองเบาะนั่งด้านหลังของรถตู้

เบาะด้านหลังซึ่งมีกล่องกระดาษทิชชูและขวดเปล่าวางระเกะระกะ
อยู่นั้น มีเด็กผู้หญิงตัวเล็กอายุประมาณห้าขวบสวมเสื้อแขนระบาย
มีรอยเปื้อนจาง ๆ ทั่วด้วยชุดเอี๊ยมกำลังนอนหลับอยู่

เด็กคนนี้ ฉันรู้จักดี

ระหว่างที่พ่อแม่ไปเกมเซ็นเตอร์ เด็กคนนี้นักจะถูกปล่อยทิ้งไว้
ให้อยู่คนเดียวที่ลานจอดรถบ่อยครั้ง บางครั้งหญิงสาวที่ถูกผู้ชายใช้
ให้ไปซื้อของที่ซื้อมาปิ้งเซ็นเตอร์ระหว่างที่เขากำลังเล่นเกมจะถือเยลลี่
หรือโยเกิร์ตกระหืดกระหอบกลับมาให้เด็กหญิง

‘ถ้ากินหมดแล้วการะการะต้องทิ้งลงถังขยะด้วยนะ อย่าให้พ่อ
รู้เด็ดขาด ถ้าจัดการไม่ดีจะแย่เอานะ’

พอบอกแบบนั้นแล้ว ผู้หญิงก็รีบวิ่งจนผมยาวสะบัดไปมากกลับไปตีเกมเซนต์เตอร์ บางทีก็ยึดคาราเมลหรือลูกอมเข้าไปในกระเป๋านบนหน้าอกของเสื้อที่เด็กหญิงใส่เป็นประจำ

เด็กหญิงที่ถูกทิ้งไว้จ้องมองด้านหลังของแม่ที่ยังสาวด้วยความอาย

‘แมวน้อย มานี่สิ...’

เด็กหญิงจะเรียกแบบนั้นเสมอหลังจากเปิดฝาของโยเกิร์ตออกได้อย่างทุลักทุเลและใช้เวลานานด้วยแขนผอมบางราวกับกิ่งไม้ ทั้งๆที่เธอเองก็น่าจะหิว แต่ตักโยเกิร์ตลงบนฝาจนพูนแล้วยื่นให้ แมวก็กินตามสัญชาตญาณ เด็กหญิงผุดรอยยิ้มอย่างมีความสุข มองแม่วที่ใช้นิ้วเล็กเสียดโยเกิร์ตแฉลบๆ

แมวเฝ้าสังเกตสภาพของเด็กหญิงที่เบาะหลังอย่างระมัดระวัง ตอนนี้เบาะนั่งอยู่ใต้เงาไม้ เด็กหญิงกำลังหลับสนิท แต่ที่หน้าอกนั้นแดดยามบ่ายค่อยๆ คืบเคลื่อนสองต้องโดน

พอกระโดดพลีลวงมาที่ลานจอดรถ แมวก็ก็นั่งมองรอบตัวที่ลานจอดกว้างราวกับท้องทะเลไม่มีวีแววผู้คน ยิ่งไปกว่านั้นนอกจากรถตู้ที่เด็กหญิงนอนอยู่ตรงช่องจอดพิเศษแล้วก็ไม่มีคนอื่นอีก แมวเดินตัดไปในลานจอดรถมองหาจุดพอมีรถยนต์ส่วนบุคคลจอด

ในที่สุดก็เจอสามีภรรยาวัยเริ่มชราออกมาจากซอกบึงเซนต์เตอร์ แมวส่งเสียงที่ไวใช้ตอนเรียกคน เดินเข้าไปใกล้ทั้งคู่

“ว้าย แมวดำ ลางไม่ดีเลย”

“ก็แค่แมวจรจัดไม่ใช่เหรอ ปล่อยไปเถอะน่า”

สามีภรรยาขำไล่แมวที่ตามไม่ห่าง น่าเสียดาย ดูเหมือนพวกเขาไม่ชอบแมว

หลังจากนั้น พอแมวมองเห็นคนก็จะเข้าไปใกล้แล้วเรียกร้อง
ความสนใจ แต่พวกเขาเหล่านั้นถ้าไม่ได้สนใจมากจนเข้ามาเล่นด้วย
ก็จะเดินหนีทันที ไม่มีสักคนที่จะเข้าใจการเรียกร้องของแมวอย่างแท้จริง
เสียงเรียกของแมวค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเสียงคราง

“อะไรเนี่ย แมวตัวนี้ น่าสะอิดสะเอียนจัง”

“เป็นโรคประหลาดละมัง”

พวกผู้คนเริ่มถอยห่างแมวที่เดินวนไปมาพาลงส่งเสียงคราง
ระหว่างนั้นเองแดดยามบ่ายแก่ก็เริ่มแผดเผาบริเวณรอบๆ ทั้ง
ผู้ชายที่บอกอย่างนั้นเหมาะว่า “จะรีบกลับ” และผู้หญิงก็ยังไม่กลับมา
แมววิ่งทะยานผ่านพ้ายางมะตอยที่ถูกแสงแดดแผดเผาไปที่รถตู้
ซึ่งจอดอยู่ใต้ต้นการบูร

เงาต้นไม้ถอยห่างออกไปแล้ว บริเวณเบาะนั้นโดนแสงแดดเต็มๆ
เด็กผู้หญิงกำลังหมดแรงอยู่ตรงนั้น

แมวปีนจากฝากระโปรงรถขึ้นไปบนหลังคา แล้วซ่อนหน้าต่าง
ตรงที่นั่งเบาะหลัง

เด็กหญิงใบหน้าแดงก่ำ เผยอลิ้นตาได้เล็กน้อย ริมฝีปากแห้งผาก
สิ้นระริก

แมวน้อย...

วินาทีที่ได้ยินเสียงในใจนั้นแมวสิดำขลับจึงรู้สึกถึงปฏิกิริยาส่วน
ลึกซึ่งถูกสัญชาตญาณเฉพาะตัวกดไว้มาตลอดพลุ่งพล่านขึ้นมา บอก
ได้เพียงว่าสิ่งนั้นเป็นภูมิปัญญาที่มีแค่พวกตนที่รับสืบทอดต่อๆ กันมา
ตั้งแต่ก่อนคริสตกาล

ตอนนั้นแมวได้รับนามว่า “เรา” และรู้แจ้งว่าการมีอยู่ของพวกตน
นั้นพิเศษมากเพียงไร

อ้อ เรารู้จักเด็กคนนี้—

ความทรงจำในยุคโนราณหลังไหลเข้ามาภายในตัวแมวราวกับ
ฝนดาวตก

ไม่ใช่แค่ชาตินี้เท่านั้นที่เรามีวาทสนากับเด็กคนนี้

ในอดีตเมื่อ 11,600 ปีก่อน ณ ดินแดนจันทร์เสี้ยวที่อุดมสมบูรณ์
ของกลุ่มแม่น้ำไทกริส มีเด็กสาวยื่นเศษเนื้อมาให้เราที่ออกจากสวนลึก
ของป่ามา

ทั้งที่เธอเองก็หิวแท้ๆ แต่ทำไม “พวกเธอ” ถึงทำแบบนั้นกับ
“เรา” กันนะ แต่หลังจากนั้นความสัมพันธ์อันน่าพิศวงของคนกับเรา
ก็ได้เริ่มต้นขึ้น

ในความทรงจำเมื่อครั้งอดีตปรากฏภาพเด็กหญิงจ้องมองตัวเรา
ที่เลียโยเกิร์ตอย่างรักใคร่หีบซ้อนขึ้นมา

ชั่วพริบตาในในตัวของแมวก็นั่นแลจนคลั่ง

เราในตอนนั้นเข้าใจความสามารถลึกลับดี ไม่อาจใช้พลังทั้งหมดที่
ได้รับสืบทอดมาตั้งแต่สมัยเทพเจ้าได้

แมวข่วนหน้าต่าครี๊ดๆ ต่อไปอย่างเปล่าประโยชน์

ร้อน หายใจไม่ออก...

เมื่อได้ยืนความทรงจำจากใจของเด็กหญิง แมวก็นึกถึงความ
ไร้สามารถของตนเองยิ่งขึ้น สำหรับ “เรา” ผู้สูงส่งแล้ว นั่นเป็นการดูหมิ่น
ที่ทนไม่ได้

และแล้วด้านในของเปลือกตาที่เผยเปิดของเด็กหญิงก็เริ่มปรากฏ
ภาพลวงตาอันแสนไกล

ทะเลสาบสีครามใสในหุบเขาลึก

ที่นั่นราวกับเป็นสถานที่ในความทรงจำที่เคยไปกับแม่สองคน

‘ไว้ไปกันอีกนะจ๊ะ ห้ามบอกพ่อแม่’

เด็กหญิงทบทวนสัญญาที่ไม่เคยลืมเข้าไปซ้ำมาหลายรอบในขณะที่
สติเลือนราง

แม่...

เด็กหญิงไม่เหลือแรงจะยับเปลือกตาแล้วด้วยซ้ำ

สัญญา...

แมลงชนิดดำสนิทใช้แววดาสีอำพันจ้องนิ่งมองดวงวิญญาณ
ขนาดเล็กที่ทรมานจากความร้อนถูกทะเลสาบเย็นดูดเข้าไปในห้วง
เวลาหนึ่ง

บทที่ 1
+
หญิง
ผู้บีบให้ผู้อื่นลงเียง

พอเข้าสู่ทางขึ้นเขา ฝนที่ตกกระหน่ำกระจกหน้ารถก็กระหน่ำแรงขึ้น

มิสะ คิซิมะ เพิ่มความเร็วของก้านบิดน้ำฝนพร้อมหรีดตกลง อาจจะเป็นเพราะอากาศเลวร้าย รอบด้านจึงมีตสนิททั้งที่เพิ่งจะเป็นเวลาห้าโมงกว่าเท่านั้น

“เข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงแล้วสินะ...”

มิสะเพิ่มพารากับพูดกับตัวเอง

เพราะปลายฤดูร้อนที่เหมือนกับกลางฤดูร้อนดำเนินต่อเนื่องมาทุกวันจึงเกือบเข้าใจผิด แต่ตอนนี้เข้าเดือนตุลาคมแล้ว ต่อไปช่วงเวลากลางวันก็จะสั้นลงเรื่อย ๆ

ว่าแต่ทางหลวงในต่างจังหวัดนี้แคบติดกับโตเกียวลึกลับ พอดคิดว่าจะจะมีรถแล่นสวนมาก็ตื่นกลัวขึ้นมา บนทางขึ้นเขาทางใต้ของภูมิภาคโทโฮคุ¹ ซึ่งถูกรายล้อมด้วยป่าต้นสนที่หนาอย่างนี้ อย่างว่า

¹ภูมิภาคที่อยู่ทางเหนือของเกาะฮอนชู

แต่รั้วกันเลย แม้แต่ไฟริมทางสักดวงก็ไม่มี

พอขับรถคนเดียวโดยอาศัยเพียงไฟหน้าของรถท่ามกลางสภาพอากาศเลวร้าย มิสะก็เริ่มหวาดหวั่นขึ้นเรื่อย ๆ ถ้ารู้แบบนี้ควรจะพา รองผู้จัดการมาด้วย

เธอรีบลบความคิดนั้นไปทันที

การไม่ได้พาผู้ชายอายุน้อยกว่าที่ไม่ค่อยจะมีจิตสำนึกต่อผู้อื่น มาร่วมโครงการในวันนี้ด้วยก็ถือเป็นผลดีต่อสุขภาพจิตของมิสะอยู่เหมือนกัน เพราะก็รู้อยู่ตั้งแต่แรกแล้วว่า การเจรจาจะล้มเหลว

มิสะอยู่ระหว่างทางกลับจากไปเยือนฟิล์มคอมมิชชันแห่งหนึ่งที่อยู่ในต่างจังหวัด ฟิล์มคอมมิชชันคือหน่วยงานสนับสนุนการถ่ายทำภาพยนตร์ที่ประสานงานกับสถานที่ถ่ายทำท้องถิ่นของพวกเขา ภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ที่ถ่ายทำในท้องถิ่นที่ฟิล์มคอมมิชชันแนะนำ จะช่วยสร้างความมีชีวิตชีวาให้กับชุมชนได้อีกด้วย

หวนนึกถึงใบหน้าบึ้งตึงของโปรดิเวเซอร์ของฟิล์มคอมมิชชันที่เพิ่งไปเจอมาเมื่อครู่ มิสะก็อารมณ์ขุ่นมัว

โปรดิเวเซอร์วัยกลางคนผู้มาจากบริษัทบันเทิงในท้องถิ่นคนนั้น ดูจะชื่นชอบภาพยนตร์มาตั้งแต่วัยรุ่น แม้จะประเมินกันไว้ก่อนแล้วว่า คนที่ดูเถรตรงแบบนั้นใช้วิธีเดียวกับที่ใช้ในโตเกียวไม่ได้ แต่ “คำเสียหาย” ที่มิสะถือก็ถูกปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใยยิ่งกว่าที่จินตนาการไว้

แทนที่จะเอาของแบบนี้มา กลับไปตรวจสอบความจริงให้ดี แล้วให้สมาชิกวงมาชี้แจงและขอโทษซะ—

เธอจึงได้แต่กำหนักรับคำพูดที่มีเหตุผลนั้น

มิสะเป็นผู้จัดการในบริษัทบันเทิงขนาดกลาง ความจริงแล้ว ตอนเธออายุสิบกว่า ๆ ถึงยี่สิบปีก็เคยเป็นดารา เธอมีชื่อในวงการว่า

มิซึกิ ซึ่งอยู่ในสังกัดของบริษัทนี้ด้วย

เมื่อเรียนจบมหาวิทยาลัยจึงหยุดผลงานแสดงที่ไม่ค่อยได้รับความนิยมนัก แล้วเข้าทำงานที่บริษัทเทรตติ้งเฉพาะทาง แต่ตอนอายุสามสิบต้น ๆ ประธานบริษัทเก่าก็ชักชวนเธอมาเป็นผู้จัดการ มิสะซึ่งเป็นสาวโสดจึงถือโอกาสนั้นหวนกลับสู่วงการบันเทิงอีกครั้ง

ปัจจุบันมิสะเพิ่งเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าผู้จัดการของ “แพลทินัมแองเจิล” วงไอดอลที่มีสมาชิกรุ่นนางแบบช่วงอายุสิบถึงสิบเก้าปี

การที่ผู้จัดการเพียงสองปีและได้ก้าวขึ้นเป็นหัวหน้าผู้จัดการตอนอายุ 37 ปีทันทีนั้นนับเป็นการประสบความสำเร็จอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนในบริษัท ทว่าการเข้ารับตำแหน่งนี้มีเบื้องหลังอยู่

สมาชิกรุ่นนางแบบ “แพลทินัมแองเจิล” ก่อเรื่องอื้อฉาวขึ้น แต่เดิมหัวหน้าผู้จัดการซึ่งเป็นผู้ชายรับผิดชอบที่ตัวเขาดูแลได้ไม่ทั่วถึงด้วยการลาออกอย่างกะทันหัน

พอเรื่องเป็นอย่างนี้แล้วคงทำได้แค่ให้เด็กคนนั้นถอนตัวจากภาพยนตร์ละมัง...

มิสะถอนหายใจด้วยอารมณ์ท้อแท้ขณะบังคับพวงมาลัยไปบนทางขึ้นเขาแคบ

ฤดูร้อนนี้อายากะหนึ่งในสมาชิกรุ่นนางแบบ “แพลทินัมแองเจิล” ได้รับคัดเลือกให้เป็นนางเอกของภาพยนตร์ซึ่งถ่ายทำในท้องถิ่นโดยมีฟิล์มคอมมิชชั่นสนับสนุน สำหรับอายากะ ถือเป็นโอกาสครั้งใหญ่ในบทบาทของนักแสดง ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแยอะไรหากจะมีสมาชิกรุ่นนางแบบ “แพลทินัมแองเจิล” กลายเป็นนักแสดง โดยส่วนตัวมิสะก็อยากจะทำสักครั้ง

แต่ทว่าเรื่องอื้อฉาวทั้งหมดทำให้ความรู้สึกนั้นเปล่าประโยชน์

ได้ยินว่าอายากะมีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะแสดงภาพยนตร์

ที่ถ่ายทำในท้องถิ่นเรื่องนั้น แต่บริษัทคิดตรงข้าม และดูเหมือนว่าบริษัทจะตัดสินใจไม่ไปต่อ

เดิมทีก็ได้ค่าตัวไม่มาก และประธานบริษัทก็เป็นคนที่ต้องการให้รับจ่ายค่าเสียหายแล้วถอนตัวก่อนที่จะปัญหาจะลุกลาม ก่อนออกเดินทางเขายังย้ำอีกว่า “อย่าปล่อยให้เรื่องยืดเยื้อล่ะ”

แต่ว่า...

ภาพอายากะที่ชนะการออกฉันทันครั้งแรกพร้อมความสดใสกลับค่อย ๆ ปรากฏแวตาคิดหวังในดวงตากลมโตผุดขึ้นมาในหัวมึน

สำหรับอายากะ เรื่องครั้งนี้ก็เหมือนการหนีเสือปะจระเข้ชัด ๆ

การโน้มน้าวให้เด็กคนนั้นเข้าใจเป็นงานของหัวหน้าผู้จัดการอย่างฉันทันนะ

“ขอทีเถอะ”

มึนยังเฝ้ากับคำพูดที่ประธานหลุดพูดออกมาโดยไม่ตั้งใจ การได้เลื่อนตำแหน่งของเธอฟังดูดีก็จริง แต่แท้จริงแล้วก็แค่ถูกยัดเยียดหน้าที่จัดการปัญหาที่ค้างคาอยู่นั่นเอง

เดือนที่แล้วพบว่ามีอาการแลกเปลี่ยนแก่งกันใน “แพลทินัมแองเจิล”

ความจริงเรื่องนั้นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกใหม่ ตั้งแต่สมัยที่มึนเป็นนักแสดงก็มีเรื่องราวประมาณนี้ให้เห็นอยู่บ่อย ๆ และก็คงไม่ได้เกิดแค่เฉพาะกับนักแสดงหรือไอดอลเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นที่บริษัทหรือโรงเรียน ถ้ามีการจับคนจำนวนหนึ่งรวมกันไว้ในสภาพแวดล้อมที่เข้มงวดก็ต้องเกิดความขัดแย้งไม่ว่าเรื่องเล็กก็เรื่องใหญ่ขึ้นอย่างแน่นอน

ปัญหาคือเนื้อหาของ “การดูหมิ่น” ที่ตอบโต้กันในข้อความส่วนตัว ดันหลุดออกไปสู่สาธารณะนี่ละ

‘ก็แค่ได้รับเลือกให้แสดงในภาพยนตร์ท้องถิ่นเหี้ย ๆ มาทำเป็น

วางมานักแสดงหญิง น่าเกลียดซะมัด'

'ถ้าว่างจะไปทำเรื่องแบบนั้น ก็มาฝึกเต้นให้มากขึ้นหน่อยสิ'

'ที่ผ่านออ디션ก็เพราะยายนั่นเกิดที่เมืองนั้น ก็แค่คนบ้านนอก
ที่พอใช้ได้นั่นละ'

'ช่วงนี้ชักจะเหลิงใหญ่ หลังจากนี้ก็เเมนต่อไปนะ'

คนที่ถูกแกล้งก็คืออายากะ

'ภาพยนตร์ท้องถิ่นที่ดูน่าเบื่อแบบนั้นสร้างจากเงินสนับสนุนของ
เทศบาลท้องถิ่นกับสำนักงานวัฒนธรรมไซมัย ไม่มีที่อื่นจะให้ใช้เงินแล้ว
หรือไงนะ'

'จะไป ใครจะไปดูกันละ เสียเงินภาษีโดยใช่เหตุ'

ที่ยุงยากก็คือ "การดูหมิ่น" ของพวกเธอพาดพิงไปถึงภาพยนตร์
ท้องถิ่นที่กำลังจะเริ่มถ่ายทำในไม่ช้าด้วย

จากการสืบพบว่าผู้สร้างความเสียหายคือพวกสมาชิกหลักใน
"แฟลทินัมแองเจิล" ตัวการใหญ่คือ "รุนะรุนะ" หรือรุนะ โคโตะ ซึ่ง
เป็นเซ็นเตอร์และหัวหน้าวง "แฟลทินัมแองเจิล"

รุนะกับพรรคพวกยอมไม่ได้ที่อายากะซึ่งเป็น "สมาชิกจิตซิด"
ที่เต้นและร้องเพลงได้ดีกว่าตัวเองได้เดบิวต์เป็นนักแสดงอย่างรวดเร็ว

ตอนนี้บัญชีทางการของ "แฟลทินัมแองเจิล" ถูกระงับการใช้งาน
เนื่องจากมีคนเข้าไปโจมตีอย่างหนักเรื่องสมาชิกวงที่กลั่นแกล้งรังแก
ผู้อื่น

แต่ความเสียหายก็ไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น

ขณะที่กระแสการดำเนินสมาชิกผู้ก่อเหตุลุกลามใหญ่โต การ
คาดเดาในตัวของอายากะที่เป็นผู้เสียหายก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน เว็บไซต์ที่ยก
ประเด็นว่าอายากะเป็นตัวถ่วงของสมาชิกคนอื่นตลอดมาถูกสร้างขึ้น

โดยไม่รู้ว่าเป็นฝีมือบรรดาแฟนคลับของพวกเขาหรือเป็นผู้ก่อวนที่ต้องการราดน้ำมันลงบนกองไฟ

ในวิดีโอการแสดงสดที่อายากะเต้นผิบบ้าง จำเนื้อเพลงผิบบ้าง อยู่คนเดียวก็มีคอมเมนต์ไปในทิศทางเดียวกันว่า ถ้าเป็นแบบนี้ก็ไม่แปลกที่พวกเราจะโมโห

เริ่มมีแม้กระทั่งข่าวลือไม่มีมูลว่าที่อายากะได้รับเลือกให้แสดง บทนางเอกก็เพราะมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับโปรดิิวเซอร์ของฟิล์ม คอมมิชชั่น

มีสะดุดไม่ได้ที่จะรู้สึกขยะแขยงกับกลุ่มคนที่มารวมตัวกันเพื่อ เรื่องอื้อฉาวอย่างขึ้นมึนราวกับมดฝูงใหญ่ที่เจอแหล่งน้ำตาล

ไปตรวจสอบความจริงให้แน่ชัด แล้วให้สมาชิกมาชี้แจงและขอโทษซะ—

เสียงเข้มของโปรดิิวเซอร์ฟิล์มโปรดักชั่นที่ถูกดึงเข้าไปพัวพันกับ ข่าวลือฉาวสะทอนอยู่ในหุมิสะ

ความเห็นของโปรดิิวเซอร์ถูกต้องอย่างที่สุด เดิมทีก็ควรจะต้อง ทำแบบนี้มาอยู่แล้ว อายากะเองก็ร้องไห้พลาจขอตตามาด้วย

แต่ประธานไม่ยอมโดยเด็ดขาด แม้จะเป็นการขอโทษอย่าง บริสุทธิ์ใจ แต่เพื่อหลีกเลี่ยงเรื่องเสริมเติมแต่งอันจะเกิดจากการที่ อายากะมีปฏิกิริยาต่อเรื่องราว นอกจากนี้ประธานก็ขึ้นชอปรุนะที่เป็น ตัวการหลักด้วย

ประธานสั่งอย่างเฉียบขาดเพียงอย่างเดียวคือ “อย่าปล่อยให้ ยึดเยื้อ”

สำหรับบริษัทแล้ว สิ่งที่สำคัญก็แค่ชื่อ “แพลทินัม แองเจิล” สมาชิกในวงจะเป็นอย่างไรก็ช่างสินะ

ถ้าความวุ่นวายยืดเยื้อยาวนาน ดูเหมือนว่าประธานตั้งใจจะทำให้เรื่องเงียบโดยการกำจัดการที่พัวพันกับเรื่องอื้อฉาว รวมถึงรุ่นที่เขาสอบและอายากะที่เป็นผู้เสียหายด้วย เพราะยังมีนางแบบจากผู้อ่านที่อยากเป็นสมาชิกใหม่ของวงอีกถมเถ

มีอะลิสันเล็กน้อยกับนโยบายนี้ของบริษัท

นางแบบจากผู้อ่านที่ได้ถ่ายแบบลงในนิตยสารวัยรุ่นด้วยรอยยิ้มสนุกสนาน บางครั้งก็ออกรายการวาไรตี้ทางโทรทัศน์ พวกเธอดูสดใส ร่าเริงดี แต่ในความเป็นจริงไม่ใช่งานที่ได้รับผลตอบแทนที่ดีนัก ส่วนใหญ่ต้องแต่งหน้าทำผมเอง และมีไม่น้อยที่ต้องออกเงินจ้างช่างแต่งหน้าทำผมเอง ซึ่งเมื่อเข้าวง “เพลทินัมแองเจิล” แล้วก็มีสภาพไม่ต่างจากนั้น

การต้องอยู่ในความทุกข์ทรมานนั้นถือว่าไร้ความหมายเมื่อเทียบกับ การอยากเป็นที่ยอมรับอย่างแรงกล้าของพวกเขา

มีอะลิสันนักแสดงชายไม่ออกมานานแล้วจึงเข้าใจความรู้สึกที่คล้าย ๆ กับความท้อแท้เป็นอย่างดี

ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่หนักหน่วงเช่นนี้ หากพวกเด็กสาววัย 10 - 19 ปี ที่แข่งขันกันด้วยจำนวนแฟนคลับที่เชิญมางานจับมือหรือการแย่งชิงตำแหน่งเซ็กซี่ได้นั้นไม่ทะเลาะกันใหญ่โตก็ถือว่าแปลกมาก

ไม่แก้ไขปัญหาที่ต้นเหตุ แต่ปล่อยให้คาราคาซังด้วย “ค่าเสียหาย” นั้นใช้หรือ

มีอะลิสันกำลังครุ่นคิดอย่างหม่นหมองถูกฝนที่ตกแรงขึ้นดังสติกกลับมา “เดี๋ยวก่อนสิ...”

ปริมาณน้ำฝนที่ตกกระหน่ำกระจกหน้ารถกับแรงลมดูจะทวีความรุนแรงจนเธอหน้าซีด

ได้ฝุ่นเข้าหรือเปล่านะ

มิสะเปิดเครื่องเสียงในรถยนต์เพื่อจะฟังข่าว แต่ไม่มีช่องไหน
รายงานข่าวเรื่องได้ฝุ่น พอลองหยิบสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋าใต้
เบาะที่นั่งข้างคนขับก็พบว่าไร้สัญญาณ

“ไม่ได้เรื่องเลย”

มิสะพูดคนเดียวจบก็หยิบสมาร์ตโฟนกลับเข้าไปในกระเป๋าใต้
เบาะเปลี่ยนช่องวิทยุแล้ว แต่ไม่ว่าจะสถานีไหนก็มีแค่พิธีกร
ที่กำลังพูดสบาย ๆ หรือว่าเป็นฝนในเขตภูเขา ถ้าอย่างนั้นผ่านไป
พักหนึ่งก็คงจะสงบลงละมัง

เสียงว่า “เด็กที่ถูกลืมแม่มา” เข้ามาในหูของมิสะที่เพิ่งโล่งใจได้
เพียงเล็กน้อย มิสะปรับคลื่นวิทยุให้เสียงเครื่องขรมของนักวิจารณ์ชาย
ชัดเจนขึ้นโดยไม่ตั้งใจ

เดือนที่แล้วเกิดคดีหูดูที่เด็กหญิงวัยห้าขวบถูกทิ้งไว้ในรถจน
เสียชีวิตเนื่องจากฮีตสโตรกกระหว่างที่พ่อแม่เล่นเกมอยู่ในเกมเซ็นเตอร์
หลังจากนั้นก็สงสัยว่าเด็กหญิงถูกทารุณกรรมเป็นประจำจนทำให้
กลายเป็นข่าวสะเทือนสังคม

ดูเหมือนว่าเด็กคนนั้นจะไม่ได้รับอาหารอย่างพอเพียง จาก
น้ำหนักของเด็กหญิงที่น้อยกว่าค่าเฉลี่ยถึงห้ากิโลกรัม เกือบเป็นโรค
ขาดสารอาหารอยู่มร่อ แถมยังพบรอยแผลไหม้ที่ฝ่าเท้าเล็กเหมือนกับ
โดนบุหรี่ยี้หลายจุดอีกด้วย

ในโทรทัศน์ มีรายงานเรื่องนี้ติดต่อกันหลายวันทั้งในข่าวและ
รายการข่าว ภาพที่ถูกฉายหลายครั้งพร้อมกับรูปเด็กหญิงที่เผยแพร่ยืม
ไว้เพียงสาคือภาพของคุณแม่ยังสาวอายุยี่สิบปลายผมสีน้ำตาลยาวสยาย
จนถึงเอว ส่วนพ่อที่ดูไม่เอาถ่าน ผมสั้นย้อมสีทอง สวมสูตคลุมปกปิด

ไบหน้า แต่แม่นั้น แม้อยู่ต่อหน้ากองทัฟผู้สือข่าวก็เปิดเผยหน้าโดยไม่ปิดคลุม ไบหน้าไร้อารมณ์ราวกับหน้ากากละครโน² ถูกสือต่างๆ หยิบขึ้นมาเสนอถึยิบ

“ช่างเป็นผู้หญิงที่โหดเหี้ยม” “แม่ใจยักษ์” “ผู้หญิงแบบนี้ไม่ใช่คนแล้ว”

ความคิดเห็นในอินเทอร์เนตพุ่งเสียงประณามทั้งหมดไปที่แม่วัยสาว

“ข้อมูลจากผู้เกี่ยวข้องบอกว่า แม่คนนี้เสียพ่อแม่แท้ๆ ไปหมดแล้วแต่ก็เคยอยู่ในครอบครัวที่รักใคร่กัน แล้วทำไมถึงให้ความรักกับลูกสาวตัวเองไม่ได้”

นักวิจารณ์ทางวิทยุก็แสดงความคิดเห็นต่อไปราวกำลังบอกว่าตัวต้นคิดในการทารุณกรรมคือแม่

มิสะฟังเสียงเชิงวิจารณ์พลางรู้สึกตึงใจในหัวใจเล็กๆ

ไบหน้าของคุณแม่วัยสาวที่เคยเห็นเป็นคนหน้าตาดี แต่ก็ดูเรียบเฉยจนเหมือนจะโหดเหี้ยมได้จริง ๆ แต่เมื่อได้มองรูปเดิมซ้ำไปมา มิสะกลับคิดขึ้นมาว่าเธอคนนี้ก็แค่เหม่อลอยไร้สติเท่านั้นเอง

คนคนนั้นสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวจนถึงขั้นลืมปิดซ่อนไบหน้าต่อหน้ากองทัฟผู้สือข่าวต่างหาก

พอดคิดแบบนั้นก็รู้สึกว้าไบหน้าไร้อารมณ์ราวกับหน้ากากละครโนของคุณแม่วัยสาวซึ่งอ่อนกว่าตัวมิสะมากนักต่างไปจากครั้งแรกที่เห็น

ปัจจุบันยังคงมีการตรวจสอบอย่างต่อเนื่องโดยเจาะประเด็นไปที่ใครคือตัวการหลักในการทารุณกรรม แต่พอก็ปฏิเสธอย่างรวดเร็ว

² การแสดงพื้นบ้านของญี่ปุ่นประเภทละครจากวรรณคดี นักแสดงจะสวมหน้ากากและแต่งกายในชุดญี่ปุ่นโบราณ

ว่าให้แม่ดูแลเรื่องเลี้ยงลูกทั้งหมด

ไม่มีการรายงานข่าวการให้ปากคำของแม่ มีแค่ใบหน้าเย็นชา เหมือนหน้ากากละครในถูกขายชำแล้วชำเล่า

ความผิดที่ทำให้ลูกถึงแก่ความตายไม่อาจเลือนหายไป แต่คนที่รู้สึกว่าการรายงานข่าวแบบนี้ไม่ยุติธรรมคงมีแค่มีสะคนเดียวละมัง มีสะขมวดคิ้วเข้าหากันโดยไม่รู้ตัว

นึกขึ้นได้ว่ารากฐานของการรายงานข่าวที่มีอคติเล็กๆ เช่นนี้ ก็อาจจะเกี่ยวข้องกับความรู้สึกเรื่อง “ความเป็นแม่” ที่ยังรากลึกในญี่ปุ่น “ผู้หญิงที่ไม่ได้คลอดลูกไม่ใช่ผู้ใหญ่เต็มตัว”

สมัยที่ยังมีงานแสดงอยู่ มีสะถูกบรรดาลุงๆ บอกแบบนั้น สำหรับพวกเขาแล้ว ถือว่าผู้หญิงซึ่งไม่มีความเป็นแม่จะไม่มีศีลธรรม มีสะที่มองไม่เห็นอนาคตเรื่องลูกแม้จะมีอายุเลยสามสิบมาแล้วก็คิดว่าเป็นเพราะความเชื่อแบบนั้นนี่เอง

แต่ตอนนี้เรารู้สึกกังขาเกี่ยวกับคำว่าความเป็นแม่

แม้จะเป็นผู้ก่อเหตุเหมือนกัน แต่แม่จะถูกกล่าวโทษมากกว่าพ่อ ซึ่งนั่นคือความเข้าใจผิดเกี่ยวกับฮิสทีเรีย³ ซึ่งขัดกับความเชื่อของความเป็นแม่

แต่นั่นต้องไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง

เบื้องหลังของเรื่องราวครั้งนี้ที่มีสะถูกเลือกให้มาเป็นหัวหน้าผู้จัดการของ “แพลทินัมแองเจิล” ก็ไม่ต่างกัน เรื่องนี้อาจจะมีความเชื่อในความเป็นแม่เข้ามาเกี่ยวข้องก็ได้ มีสะคิดกลับไปกลับมา

บริษัทต้องการกำจัดเด็กสาวที่ทำผิดทิ้งไป ไม่ได้ต้องการกำจัด

³โรคทางจิตเวชชนิดหนึ่ง เกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์ ที่มักเข้าใจผิดว่าเกิดกับผู้หญิง แต่จริงๆ แล้วเกิดได้ทั้งสองเพศ

ที่พักที่มีอาหารรสเลิศและเหล่าพนักงาน (แมว?) แสนลึกลับรอคุณอยู่
— ที่นี้จะพาคุณหนีจากชีวิตประจำวันอันแสนเหนียวล้า —
แต่ขึ้นอยู่กับว่า “คุณกล้าพอหรือเปล่า”

มีตำนานเล่าขานเกี่ยวกับ “เนโกะมาคะดาเกะ”
คือผู้ที่พวกแมวจรมารวมตัวกันเพื่อฝึกฝนวิชาปีศาจ
ณ ถนนสายเล็กที่อาจพาเหล่ามนุษย์ผู้หลงทางไปเจอกับ “ซันเกะ” หรือ “ที่พักกลางหุบเขา”
มีคุณเจ้าของผู้มีความงามอันเป็นปริศนา อาหารเลิศรส บ่อน้ำร้อนที่มีแร่ธาตุพิเศษ
และเหล่าพนักงานที่พร้อมตอบแทนคุณอย่าง “สาสม”

เมื่อนาฬิกาเรือนใหญ่ตีบอกเวลาสี่โมงเย็น
แมวในตำนานทั่วโลกจะออกมาเรียงระบำ และ...
จะเกิดเรื่องชวนขนลุกที่เปลี่ยนทั้งชีวิตของคุณจนมีอาจลึ่มเลือน

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-6201-5

Illustration: Naffy